

22

לטרון 23.10.46

פואה יקרה -

האמנם תגיעך אגרת זו כבר ב"ארוזה"?¹ אין כמוך! כושר הבצוע שירשת מאמך עמד לך. אך אין ברצוני לסור אליך ל"ארוזה" וכל שכן לבוא הביתה כשאינך בו. אני מקוה כי שוב תשובי אל נַך למועד הנכון.

את פוקחת עיניך לרווחה למקרא דברים שכאלה, לא כן? ובכן ודאי ידוע לך כי אליעזר² ביקרנו היום וביקורו היה חשוב ומעודד - משלוש בחינות: א. לגבי הערכת עמידת חברינו בשלב האחרון של המו"מ בלונדון; ב. לגבי סכוי השחרור; ג. וזה אך במקצת שבמקצת, לגבי הסכויים להבא.

מכל מקום, הידיעות שהביא אליעזר מבהירות את המצב, כפי שהוא כיום, לחלוטין. בהירות כזו לא היתה נחלתנו למיום שהובאנו הנה. וזה הסיכום הפשוט: ביום ג' הבא יתקיים מושב מצומצם. מושב זה - או ההנהלה מיד לאחריו - יפרסמו גלוי דעת (כולנו כאן מעדיפים גלוי דעת של המצומצם, מכמה בחינות). אם הזקן על ההר³ יראה את גלוי הדעת או פיסקה מסוימת בתוכו כמניחים את הדעת - יבוא השחרור מיד. הוה אומר, יש סכוי שלשבת ב' בנובמבר נהיה בביתנו ואם תמצא לומר שיחששו להוסיף גרוי לשכנים דוקא ערב אותו יום - כי או מיד לאחר השבת אלא מה? יכול משהו לקרות בין היום ליום ג' שסיבך את המצב; יכול הוה"פ להסתבך באיזה משבר פנימי ולא להגיע למסקנה; ואחרון-אחרון, יכול גלוי הדעת לא לספק את הזקן, ביחוד אם יועצו הוא "סקוטינקה" [בהמה. ברוסית במקור]. הרי שכמה וכמה גורמים לדחוי ולכשלון ועלינו להיות מוכנים לכל.

ובינתים, אצלנו ההכנות לחורף "במלוא הקיטור". דוקא בשעה שישב אליעזר במסיבתנו הקישו בחוץ פטישים ונגררו לחות והמרפסת המתה מאומנים ערביים ומבחורינו המשגיחים על מלאכתם ומלעיגים עליה. ובשעה שיצאנו לשאת את האורח לדרכו חזרה והנה מתנוסס בכל תפארתו הארון החדש. היית צריכה להזין עיניך במלכת מחשבת זו! אך מה לנו ולאיכות - העיקר היא כמות הקיבול. מיד הוכנס הארון לחדר והועמד על כנו ומיד ריווחתי את השידה וכינסתי את כל המלבושים התלויים ומוטלים פה ושם ומלאתי את הרהיט החדש, עד שכרגע איני יכול לתפוס כיצד התקיימתי עד כה בלי ארון.

[דלוג]

בבוקר. שוב לא נרדמתי מי יודע עד איזו שעה, כי חשבתי על מה שיהיה "לאחר"

ועמדתי בפני הררי-הררים של בעיות.

נשיקות לך,